

det ikke gaar i Udvalg, vil jeg forbeholde mig ved 2den Behandling at stille et lille Ændringsforslag.

Ellinger: Der blev paa samme Dag i Landstinget fremsat 2 Forslag vedrørende Levnedsmidler, nemlig af Landbrugsministeren et Forslag angaaende Margarine og af Justitsministeren det foreliggende Lovforslag. Af disse 2 Forslag er det førstnævnte det for mig mest tiltalende. Da i sin Tid Margarinefabrikationen kom frem — jeg maa maaske dvæle et Par Øjeblikke derved —, blev den Tanke fremsat, om man ikke her hjemme i det hele taget skulde forbyde Anvendelsen af Margarine. Heldigvis for alle Parter gik vi ikke denne Vej, men man gjorde det fuldstændig rigtige at benytte Statsmagtens Medvirkning til saa at sige at umuliggøre Forvekslinger og dermed ogsaa at vanskeliggøre Forfalskninger. De Herrer kende jo de Bestemmelser, som man i saa Henseende traf. Nu er der fremsat et nyt Forslag, nemlig om Tilsætning af Sesamolie, som jeg ogsaa maa anse for at være fuldt ud berettiget og vel motiveret ved de Forhold, som ere til Stede, idet det er saa at sige umuligt saavel ad fysisk som ad kemisk Vej at paavise endog ret store Indblandinger af Margarine i Smørret. Jeg kan for saa vidt tale med derom, som jeg i et helt Aar igennem fra Dag til Dag har beskæftiget mig med at undersøge, om man ad optisk Vej skulde kunne komme nogen Vej der. Disse Undersøgelser have vist, at Smørret er saa variabelt i Sæmsætningen, at man ikke med Sikkerhed kan paavise endog ret betydelige Indblandinger af Margarine i Smørret. Naar det derfor nu efter Henstilling fra Konsulent Faber i England er foreslaaet, at man skal tilsætte Sesamolie, maa jeg betragte dette som fuldstændig berettiget, naar man ikke ad anden Vej kan paavise mulige Forfalskninger. Dertil er Sagen tilstrækkelig betydelig.

I det foreliggende Lovforslag gaar man til noget, som man dog ikke vilde gaa til med Hensyn til Margarine, nemlig fuldstændig at forbyde Anvendelsen af andet Sødemiddel end Sukker. Jeg skal ikke lægge Forslaget nogen Hindring i Vejen. Jeg synes kun, det er rigtigt, at man gør sig det klart, hvad det her drejer sig om. Man forbyder ikke Anvendelse af Saccharin, fordi det er et sundhedsfarligt eller for Sundheden uheldigt Stof, thi det er det jo paa ingen Maade, men man forby-

der Saccharin, fordi dets Indførelse vil fortrænge et andet Stof, og Spørgsmaalet er da dette: Er der nogen Fare ved, at dette andet Stof, altsaa Sukker, fortrænges af Saccharin?

Lovforslaget er, som den ærede Justitsminister før nævnte, og som Bemærkningerne til Forslaget oplyse, motiveret ved et Andragende fra forskellige Bryggeriforeninger og nogle Aktieselskaber, hvori der anføres, at efter at der ved en Anordning af 25. September 1903 er givet Bestemmelser om, hvorledes Beholderne til Øl, baade Tøndeemballagen og Flaskeemballagen, skulde være mærkede, naar der til Øllet er tilsat kunstige Sødестoffer, er Brugen af Saccharin til Øl bleven legaliseret. Dette Udtryk forekommer mig nu ikke at være ganske korrekt. Thi naar nogen vil drikke en Vare, ved hvilken der kun er tilsat Sødестof og ikke er tilsat de andre Næringsmidler, som findes i Sukkeret, kunde man jo sige: Hvorfor i al Verden skulde man forbyde Folk at drikke en saadan Vare? Naar Folk ikke ville have de andre Næringsstoffer, som findes i Sukkeret, hvorfor skulde de saa ikke have Lov til at nyde den saaledes behandlede Vare? Der gives jo en Række af Drikke — jeg skal i saa Henseende f. Eks. henvise til mousserende Limonader —, som sikkert ikke drikkes som Næringsmidler, men som Nydelsesmidler, og hvorfor skulde Folk ikke have Lov til at drikke disse Drikke alene med det fornødne Sødестof, uden at Næringsstofferne ere med?

Det første Krav, man maatte stille, naar der f. Eks. er Tale om disse to Varer: Øl med Sukker og Øl med Saccharin, er, at Staten, naar begge disse Varer fabrikeres, griber ind og træffer saadanne Foranstaltninger, at saavel Forveksling som Forfalskning er umuliggjort. Og der forekommer det mig, at man kunde have prøvet at gaa et Skridt videre, end det er fastsat i Anordningen af 25. September. Hvis der nemlig for Øl med Saccharin blev paabudt noget lignende som for Margarine, nemlig at Tøndeemballagen skal være af en særlig Art — ikke mærket paa en særlig Maade, men af en særlig Art — og ligeledes at Detailforhandlingen skal ske i Flasker af bestemt Form eller Farve osv., blev der derved tilstrækkelig tydeligt tilkendegivet Publikum, hvad det var, det fik i Hænde, om det var det næringsholdige Øl eller det var Saccharinøl. Naar dette gøres tilstrækkelig klart for Publikum, forekommer det mig, at de Krav maa